

Halaus Josélle

Adam tiesi, että hänen täytyi olla rohkea.

Carolina Maldonado
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Boliviassa.

”Hah! Sinä et tiedä mitään!” Fabricio osoitti sormellaan Joséa ja nauroi.

Adam kurtisti kulmiaan. José oli juuri esittänyt opettajalle kysymyksen. Ei ollut kilttiä, että Fabricio kiusasi häntä siitä.

”Fabricio, lopeta”, opettaja sanoi.

Adam katsoi Joséa. José tuijotti vihkoaan aivan kuin ei olisi edes kuullut Fabriciota.

José oli uusi heidän koulussaan. Alkuun kukaan ei puhunut hänen kanssaan. Sitten jotkut lapset alkoivat kiusata häntä. He nimittelivät häntä aina ja naurivat hänelle. Adamista tuntui, että hänen pitäisi auttaa Joséa, mutta hän ei koskaan tiennyt, mitä sanoa.

Sitä paitsi José näytti olevan kunnossa. Näytti siltä, ettei kiusaaminen edes vaivannut häntä.

Adam kääntyi takaisin kirjansa pariin. Heillä olisi pian iso matematiikan koe, ja hänen oli keskityttävä.

Koepäivänä Adam teki parhaansa, mutta koe oli vaikea! Häntä jännitti, kuinka paljon pisteitä hän saisi. Mitä jos hän ei päässyt läpi?

Seuraavana päivänä opettaja seiso huoneen etuosassa paperipinon kanssa.

”Minulla on teidän kokeenne tarkastettuna”, hän sanoi heille. ”Monilla teistä on parantamisen varaa, mutta jotkut teistä pärjäsivät oikein hyvin.”

Hän alkoi lukea ääneen jokaisen oppilaan pistemäärän. Useimmilla ne olivat melko heikkoja. Adam odotti innokkaasti omaa nimeään.

”Adam”, opettaja sanoi. ”Kahdeksankymmentä”.

Adam tuskin uskoi sitä. Hän oli päässyt läpi! Hän hymyili leveästi.

Sitten opettaja luki José’n pistemäärän.

”Sata”, hän sanoi kuuluvasti ja selkeästi. ”Täydet pisteet.”

Fabricio nousi seisomaan. ”Ei varmasti” hän huudahti. ”José lunttasi!”

”Joo!” sanoi toinen poika. ”Hän ei tiedä mitään. Hän on varmasti luntannut joltakulta.”

Muut oppilaat liittyivät mukaan. José yritti sanoa heille, ettei hän luntannut, mutta he eivät kuunnelleet. Opettaja yritti käskä heitä olemaan hiljaa, mutta he eivät kuunnelleet häntäkään.

”Lunttaaja!” joku huusi.

”Valehtelija!” sanoi joku toinen.

Adam in sydän jyskytti. Hän ei tiennyt, mitä tehdä. Hän katsahti José’n päin. José olisi ihan kunnossa, eikö niin? Hän oli aina rauhallinen.

José tuijotti pulpettiaan kuten aina. Sitten hän alkoi itkeä.

Muut lapset lakkasivat huutamasta, ja huone hiljeni. Adam kuuli vain José’n itkun äänen. Hän tiesi, ettei voisi tällä kertaa vain pysyä hiljaa paikoillaan. Hänen täytyi olla rohkea. Pyhä Henki käski häntä auttamaan Joséa.

Adam nousi ylös. Muut lapset katsoivat, kun hän käveli José’n luo. Hän ei vielä tiennyt, mitä sanoa. Niinpä hän vain kumartui ja halasi Joséa lujasti.

”Älä välitä siitä”, hän kuiskasi taputtaessaan Joséa selkään. ”Älä välitä siitä.”

Pian muutkin lapset tulivat halaamaan Joséa. Jopa Fabricio tuli ja pyysi anteeksi. Ennen pitkää koko luokka seiso José’n ympärillä haluten pyytää anteeksi ja piristää häntä.

”Me tykkäämme sinusta, José!” joku sanoi.

”Olet paras matematiikassa!” toinen sanoi.

José pyyhki kyneleensä ja hymyili. Adamkin hymyili. Ystävällinen teko vaati rohkeutta, mutta se oli sen arvoista. ●

